

αὐτῆς, παρεγείντο εἰς τὰς συγγραφάς τε, οἵτινες ἔκλειον αὐτῇ τὴν ἀπόλειαν, νομίζοντες, ὅτι οἱ Δαίμονες τὸν ἐπήρασαν. Ἰδόντες δὲ αὐτὸν ἀνελπίσως, πᾶς τις ἢμπορεῖ νὰ καταλάβῃ πόσω ἀγαθίασιν ἔλαβον, καὶ πόσας ὀχαιρεσεῖς ἀνέπεμψαν τῇ Δεσπότῃ Χειρῶν, καὶ τῇ πανυμνήτῃ αὐτῇ Μητρὶ. ἥς ταῖς ἱκεσίαις τύχοιμεν τῆς Οὐρανίας Μακαριότητος.

Περὶ τῆ ἀμφιβάλλοντος εἰς τὴν τῆς Θεομήτορος Παρθενίας, καὶ
λυβωθέντος, δαίμονος τερατουργήματος.

Θ Α Υ Μ Α, ΜΑ'.

Μετὰ τὴν Σύγκλησιν τῶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χειρῶν, Χρόνης ἑπτακοσίης, ἦτον τις Εὐρημίης, Ἀθωαῖος παχύνος, σοφὸς εἰς τὰ θεάματα, καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν σοφώτερος, πῶνάματι Εὐγιδίος, ὅστις μὲν τὸν θάνατον τῷ γονέῳ αὐτοῦ χαμεύσας πτωχοῖς τὰ ὑπάρχοντα, ἀνέχωρησε τῆς Πατρὸς. Καὶ προσκυνησας τὰς ἀγίας τόπας τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἐνδοτέρα μέρη τῆς ἐρήμης, εἰς εἷα τόπον ἄβατον πολλὰ καὶ ἀπόκρυφον, ὅπου ἦσαν εἷα ἀσπίλαιον, μετὰ πηγὴν ὠραιότητι καὶ δένδρα ἐλίγα. Ὁρεχθεὶς ἐν τῇ τόπῃ τὸ ἥσυχον, ἔμεινεν ἐκεῖ, καὶ ἀσκήτους, ἐκτεφρόμενος ἀπὸ μίαν ἑλαφον, ἥτις μετὰ θείαν νεῦσιν ὑπήγαγε, καὶ τὴν ἄρμεγε, ἔμετὸ γάλακτος ἔχρησεν ἐπορεύετο. Πλησίον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἦτον εἷα Κάστρον κάποιος Διδασκαλός, τῷ ὁποίῳ ἔαπαιρον ὁ ἀνθρωποκτόνος ζήζατος εἰς τὸν λογισμόν, καὶ εἶχεν ἀμβιβολίαν εἰς τὴν Παρθενίαν τῆς Ὑποθαγίας Θεοτόκου, λέγων ταῦτα κατὰ δαίμονα. Πῶς βολεῖ, νὰ εἶναι Μητὴρ, καὶ Παρθένος; Τῶν τὸν δαιμονικὸν δαλογισμόν ἔπαχεν ὁ πτωχὸς Διδασκαλὸς νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸν νεῦτον, καὶ δὲν ἐδύετο. Ὁ δὲν ἀκέσας, ὅτι ὁ ρηθεὶς Ἀναχωρητὴς εἶχε χάριν ὧς ἔσοφίαν ἀνθρώπινον, ὑπῆγε, νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περὶ τῆς, μήπως καὶ διωκθῇ, νὰ τὸν λυβώσῃ ταύτης τῆς κατὰ δαίμονα βλασφημίας. Ὁταν ἐν ἦτον ὁ Διδασκαλὸς πλησίον εἰς τὸ καλλίον τῆς Ἀββᾶ Εὐγιδίᾳ εὐχὰς ἔτα, ἐξῆλθεν ὁ Ὁσῖος εἰς αὐτὴν προῦπαύησιν (ἐκ θείας ᾧ χάριτος ἐγνώρισε τὸν Διδασκάλον τὴν ἔλθουσαν, καὶ τὸν δαλογισμόν τῆς καρδίας τῆς) καὶ ὅταν ἐπλησίασεν εἰς τὴν αὐτὴν, καὶ τὸν ἐχαιρέτησεν ὁ Διδασκαλός, ποιῶν αὐτὴν ὡς ἐδάφους μετάνοιαν, δὲν τῇ ἀπεκρίθη ὁ Ὁσῖος, ἀλλὰ ἐκτύπησε μετὰ τὴν ῥάβδον εἰς εἷα λίθον, λέγων ταῦτα μεγαλοφώνως.

Παρθένος πρὸς τὴν. Οὕτως εἶπεν ὁ Ἄγιος. Καὶ ὁ δ' αὖθις (ὁ παραδόξως τερατουργήματος) ἐφύβωσεν εἰς ἐκεῖνον τὸν λίθον εἷα κλίον εὐμορφον εἰς τὴν θείαν ἑωρατότατον, εἰς δὲ τὴν ὁδὸν θαυμάσιον. Τότε ἐδωτέρωσε, καὶ ἐκτύπησεν τὴν ῥάβδον, λέγων.

Παρθένος ἐν τῇ. Καὶ ἐφύβωσεν ἕτερον κλίον τῷ προτέρῳ ὁμοιον. Εἴπειτα ἐκράσε πάλιν τρίτον μετὰ τὴν ῥάβδον εἰς τὸν αὐτὸν λίθον, λέγων.